

FOLK OG LAND

NR. 21 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 7. NOVEMBER 1970

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Grunnlovssvindlen som ble til «fortsatt krig»

Noen betraktninger omkring kong Haakons eksiltilværelse i tilknytning til Hartmanns dokumentasjon.

Kong Haakon måtte leve at han var «i felt» for ikke å forlate kronen ifølge Grunnloven. Derfor legenden om «den fortsatte krig». Her gir britiske kanoner en passende bakgrunn.

Alle som kjente general Ruge personlig vet at han ikke et øyeblikk tenkte på å handle i strid med Kongens og den sittende regjeringens intensjoner, og om hans fedrelandssinn kan det overhodet ikke reises noen tvil. Det samme gjelder nok også de offiserer som sammen med ham kom i forreste linje da Kongen i statsråd vedtok å oppgi kampen og å bemyndige sin forsvarssjef, general Ruge, til å oppta forhandlinger herom med den tyske overkommando. At Ruge fikk en slik bemyndigelse er hevet over enhver tvil, han understreker det jo i sin henvendelse til Sverige om å formidle kontakten med Tyskland.

Det sier seg naturligvis og selv at general Ruge da gikk til de forhandlinger som skulle avslutte Norges nøytralitetskamp, var nøye orientert om den innstilling Kongen og hans råd hadde og hvorledes de så på fremtiden. Ingen ansvarlig samtidshistoriker kan for alvor tenke seg at Ruge satte seg ut over de instruksjoner han hadde fått og egenmektig laget avtaler og bestemmelser til fordel for den tyske okkupasjonsmakt.

Men slik er det jo faktisk både Sverre Hartmann selv og hans trykkevillige arbeiderpartivenner legger det frem i AKTUELL og i de

kommentarer som arbeiderpartipressen har knyttet til Hartmanns artikkelserie. For det er jo den eneste måten partifellene til det kongelige råd dengang kan få ubehagelig nyoppdukket dokumentasjon til så noenlunde å stemme med den gamle legende. Den en tuftet «rettsoppjøret» på. Altså: Ruge og hans offiserer var også en slags landsforrædere i

likhet med NS. Bak den trauste og urokkelige krigsregjeringen til Nygaardsvold og i strid med dens ønsker og intensjoner laget disse skumle figurer maskepi med fienden.

Det er ikke så rart at de gjenlevende militære huger fra dengang med assistanse av MORGENBLADETS major geråder uti raseri over dette som de på sin side må se på som det sorteste forræderi fra den flokk av arbeiderpartipolitikere (og andre) som de nå har dekket i et kvart århundre og mere ved å sverge til den legende de naturligvis visste bare var en legende, dette at Norge som stat i juni 1940 da avtalen med Tyskland ble sluttet likevel hadde til hensikt å fortsette den krig de avsluttet.

Offiserene er naturligvis klar over at deres oppreden etter kapitulasjonen i juni 1940 overhodet ikke lar seg forklare eller forsvare såfremt legenden stemmer med de faktiske forhold. Ingen kunne slutte en slik avtale som daværende oberstløytnant Roscher. Nielsen med Ruges fullmakt

Generalstaben syntes ikke påskuddet med å være «i felt» var godt og fikk general Ruge til å bli igjen i Norge.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Et mørklagt kapittel om grove forbrytelser som THE ESTABLISHMENT har skjult og nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vårt storartede norske samfunn kaster jo daglig sin forbitrelse og dermed korresponderende globale bestyrelse i form av propaganda, ukaser og selvforherliggende innblanding på de mest fjerntliggende og angivelig opprørende og menneskefiendtlige forhold, for eksempel i Hellas, Rhodesia, Sør-Afrika og portugisisk Angola. All denne vimsede geskjeftighet med offentlige geberder og et broget reiseliv på statskassens bekostning begynner nok å falle opp for den tålmodige Ola normann.

Det hele bestyr virker hyklerisk på bakgrunn av at dette selvsamme Norge ved sitt Establishment diktatorisk satte seg ut over fundamentale lovbestemmelser til beskyttelse av egne landsmenns lovsikrede og helligste rettigheter til vern om ære, eiendom og liv. — Politikerne har dermed med-

virket til å skape de daglige, tiltagende brudd på lov og orden og den til samfunnets oppløsning førende omsegripende forakt for rett og sannhet — eller likegyldighet — hos gammel og ung i Norge.

Det siktes til det offentlige nektelse av offentlig å undersøke et kompleks (som d'herre så vel kjenner til!) av ukrigerske lønner og ugjerninger med fatale konsekvenser under okkupasjon — alt samfunnsfarlige forbrytelser under påskudd av å komme «angivere» og politisk utnevnte syndebukker tillivs — i 'skyldforskyvningens og den stedfortredende soningsnavn kalt «nazister og forrædere» som ett og det samme.

Men ikke nok med dette — som man vil se — ble det under okkupasjonen også myrdet og ødelagt vilt uten

(Forts. side 6)

undertegnet i Trondheim 10. juni 1940 hvis Norge skulle fortsette sin krig. Et blick på de forpliktelsen den påla Norge til iallfall indirekte støtte av den tyske krigføring mot England og ikke minst punktet om militært samarbeide med tyskerne i forsvaret av Nord-Norge mot Sovjetsamveldet hvis dette ble aktuelt, utelukker enhver tanke på at offiserene som hadde befattning med dette mente at Norges krig med Tyskland fortsatte. Derfor er det naturligvis så pinlig for dem idag å få seg forelagt i ugjendrivelige dokumenter det de foretok

(Forts. side 2)

Men general Fleischer, som selv hadde foreslått at kongen og hans regjering skulle bli hos sitt folk ble beordret med for å underbygge tvil om å være «i felt».